

...solen bryter sig ur molntäcket och skiner över sjön... solstrålarna dansar vals med vågorna och brisen och det är så vackert... Du suger på karamellen du nyss fick ur Mors påse... det är ju er födelsedag, hela elva är ni nu... och den smakar sött och gott och du vet att Timmy tycker likadant... ni tycker alltid likadant... och du ber att få en karamell till men det finns bara en kvar och du vill ta den, och Timmy säger inte emot, men Far säger att egentligen är det hans karamell som är kvar, men ni kan få den om ni delar på den, så det gör ni... Timmy stoppar in den i munnen, för Far säger att han är rättvisast, och så biter han sönder den och spottar ut din halva i din handflata; den här hal och klibbig och du tappar den nästan när du skall stoppa den i munnen...

Plötsligt börjar Mor dra Far i armen och snyftande säga "han drunknar, han drunknar, drunknardrunknardrunknar" och peka utåt sjön. Du ser dig förvirrat omkring, men Timmy är kvar hos dig och du är ju där, så vem pratar hon om? Du vill säga till Far att allt är bra, att ni alla är här, men Far är redan borta, han springer mot stranden, ner mot sjön, och du kan se en liten gestalt vifta med armarna en bra bit ut... och Far ror och ror och ror, så skummet ryker och hans hatt far av... och solen går plötsligt i moln... och han når fram... och den drunknande välter båten... varför gör han så... du håller Timmy hårt i handen och suger på din karamell, men den är inte god längre; kanske ni skulle ha gett den till Far, kanske... kanske kan du ge den till honom när han kommer tillbaka... varför kommer han inte upp igen, varför är båten tom, varför säger Mor ingenting, varför finns det bara en tom eka på Loch Lomonds vindpinade grå vatten? Du skulle inte ha tjatat om karamellen.

Ni smyger er in i ringen av resta stenar... tänk om någon ser er... då blir Morfar inte god att tas med... men det måste göras, det har Timmy sagt, så för en gångs skull har Timmy ledningen. Ni hukar er mitt i ringen och Timmy tar fram kökskniven och skär först sig själv och sedan dig i tummen. Blodet väljer fram... ljusrött, vackert... och Timmy griper snabbt tag i din hand. "Det får inte falla på marken" säger han. "Marken är blodtörstig" Ni pressar era tummar hårt mot varandra, och litet grand rinner längs era händer, men inget droppar. "Lovar du?" säger han och du svarar "Ja, för alltid, alltid tillsammans" och han ekar "Alltid" och som en reflex griper du efter smycket du har om halsen men han hindrar dig igen. "Smycket är deras" säger han bara, och sen går ni ner till bäcken och sköljer av er för Timmy vill inte att blodet skall hamna på marken, hellre i vattnet... "Till Far" säger han, och sedan går ni hemåt för att äta lunch och du är fjorton och det är sommar och du är lycklig.

Du ligger stilla på bordet i ett rum i källaren där du aldrig har varit förr och du undrar var Timmy är? Det är kallt och fuktigt och det borde kännas som en fängelsehåla, men starka lampor lyser här, och nu öppnas dörren och Morfar kommer in, åtföljd av en skräckinjagande jätte med kal hjässa och slingrade tatueringar på varje synlig del av kroppen. Han har med sig en väska som han ställer bredvid dig på bordet och öppnar... den är full av nålar, små knivar och färger och du anar vad som skall komma nu... du har sett glimtar av de andra, de vuxna, vid enstaka tillfällen, så du tar av dig tröjan fast du inte vill och blottar din magra sjuttonåriga bröstorg, len och slät, utan något hår, och morfar nickar gillande och du blundar och nålen skär in i skinnet och det gör djävulskt ont, men om du rör dig får du stryk av morfar och sen ingen mat och det är värre, och det starka ljuset nästlar sig in genom dina ögonlock och får dig att se rött, rött som blod, och det gör ont och det känns inte bra alls, och var är Timmy?

...plötsligt vaknar du... månskenet flödar in i ert rum, in genom fönstret och bildar en vit fyrkant på golvet bredvid sängen du delar med din bror... och mitt i den står hon, kvinnan i dina drömmar... hon är lång och vacker... så vacker... hennes kropp är som snidad i elfenben... kurva på kurva på kurva upp till hennes ansikte som du inte kan se; det är täckt av något, men det spelar ingen roll... hon är så vacker... och så eggande... och mellan hennes bröst dansar tatueringen, men den är inte likadan som er... inte riktigt... hon måste vara en dröm, men nej... hon kommer fram... vem är hon... men det spelar ingen roll... du visste inte att en kvinnohand kunde vara så varm och så mild.... och så hårdhänt på en och samma gång.... du visste inte att det kändes så här att ha en kvinna i famnen, att känna en kvinnas bara , runda, mjuka, underbara bröst tryckas mot ditt eget platta... du visste inte... men nu vet du... och du är så hård att det gör ont... men du vet inte vad du skall göra åt det... inte en sjuttonårig oskuld som du... och hon kysser dig... men så försvinner hennes mun... hon kysser Timmy och du kan se hans händer på hennes bröst... men du blir inte svarsjuk... det är så det skall vara... du och han skall alltid göra allting tillsammans... och så känner du hennes hand på din lem och det är ljuvligt, ljuvligt till en början, och du tror att du skall flyga i luften, men så vill du ha mer mer mer... du tvekar inte mer utan vet och vill och ska tränga in i henne med all din kraft, ta henne... rida henne våldsamt tills begäret har släckts... och tillsammans tar ni henne, eller hon er... du vet inte.... du minns inte.... ni är bara en röra av kroppar som samtidigt tillfredsställer och utnyttjar varandra... luften fylls av dofter av svett och blod och säd... och en annan svag doft som är hennes... och med ett rop flyr din själ ut i saligheten och allt blir svart... vem är hon?

...de håller fast dig och tvingar dig att titta... eldskenet dansar mellan monoliterna i domarringen... det spelar över de nakna kropparna och de extatiska ansiktena... och trummorna slår fortare och fortare... du hör det rituella mässandet och ser din bror stå naken och tatuerad i ringen - samma tatuering som hon hade... alla tittar bara på honom men han tittar på dig och han är rädd rädd rädd... du kan känna hans ångest inne i ditt huvud och du vill vara hos honom.... ingen av er har någonsin varit ensam ensam ensam... men de håller fast dig... de står i ring runt honom, men så kommer hon, kvinnan, är det hon, oh Gud, oh Gud, nej, nej, neeeeeeeeeeej det är Mor!!! - och hon ställer sig bredbent över honom för nu ligger han ner.... vad skall hon göra, skall hon göra det med honom hon också, men nej, han skriker och du skriker och trummorna slår fortare och fortare vad gör hon vad gör hon vad gör hon... du vet det, du har alltid vetat det, (eller?), hela ditt liv (arton, artion idag, oh herregud) liv har du vetat det, hela er utbildning har ni fått höra det, och du borde ha vetat det, en för bägge, bägge för en, smycket, den mörka halvan av smycket, du borde ha anat det... du borde ha förhindrat det... du ser kniven höjas och känner smärtan i ditt eget bröst... och ni skriker bägge vilt "Jag vill inte dö" och så blir den starka länken mellan er bara en tunn tråd som sakta ringlar iväg uppåt för...

... h a n ä r d ö d ...

... o c h d u ä r e n s a m k v a r ...

...rösterna ekar i hela huset och fotstegen dundrar likt åskmuller över ditt huvud och ropen skallar över heden... de kommer de kommer de kommer... skräcken för att någon skulle leta här kväver dig nästan och du kryper ännu längre in... skrämnd som en kaninunge fast du är en ung man. Dörrhandtaget trycks ner och ditt hjärta stannar först för att sedan bara slå hårdare och hårdare och fortare och fortare... du mister all kraft och nästan all sans och vill bara fly fly fly du hör stegen han kommer närmare han kommer att hitta dig du kryper ännu längre in under skrivbordet du kan se hans fötter komma närmare... men men men plötsligt vänder de när ropet kommer utifrån, rösterna har ändrats och han springer sin väg.... all din energi återvänder och du flyr ut genom fönstret med böckerna i näven och bort bort bort bort över heden, rakt igenom domarringen med hans blod på dina fötter... och där slungar du ifrån dig smycket... du vill inte ha det mer, du hatar det, du vill vara fri, du vill bort bort bort... du vill glömma. Bakom dig brinner huset... du känner brandlukten sticka i din näsa och i dina lungor och tårarna skymmer din sikt ute på den mörka heden och du springer springer springer och ber att ingen må hitta dig och göra med dig som med honom.

Doften av rökelse ligger tung och cirkeln håller på att slutas... en ritual till... (en till?)... den största av alla... men den här gången är det du som står i mitten (den här gången?)... den här gången spelar eldskenet över en vuxen mans kropp, inte över en gänglig artonårings (sluta tänka på det!)... den här gången är det rätt... den här gången är det som det skall vara... den här gången är det du som skall... offras... nej, inte offras... offret har redan skett... för många år sedan... den förra ritualen... tänk inte på det... inte, inte inte... tänk på din makt, din kraft, tänk på vad som skall komma... tänk på vem du skall bli... koncentrera dig... men han ropade, du kunde höra hur han ropade "jag vill inte dö!"... varför tänker du på det nu... du måste koncentrera dig... det är i natt eller aldrig... bara inatt kan det ske... annars måste ni vänta ett århundrade till... och blanda blod med en försvagad länk av linjen i väntan på att Han (De?) skall födas... TÄNK INTE PÅ DET... koncentrera dig... trummorna dånar... dånar, dånar... precis som då... tänk inte på det... det är inatt det skall ske... nu... nu... nu... du kan inte avbryta nu... smycket är redan sammangjutet... NEJ!!!... vad gör han här... han är ju död... han gråter och ber dig att låta bli... trummorna dånar och blodet är rött och mörkt, nästan svart... han säger "jag ville inte dö" och han ser ut precis som då, fortfarande arton... TITTA INTE PÅ HONOM... koncentrera dig på att säga orden i rätt ordning... men vilka ord... hur var det nu?... koncentrera dig... du kan dem, du kan dem, du kan dem... du har övat i årtal för den här stunden... ge inte tappt nu... men du minns en annan verklighet, en familjeidyll där han ber dig att ge upp och släppa efter men... STRUNTA I DET... men han gråter ju... han gråter ju... och du älskar honom... och han var ditt hjärta... kan du få tillbaka ditt hjärta?... du har saknat honom så... och nu kommer orden över dina läppar... "jagkanintejagkanintejagkaninteförlåååååååtmig"... och allt som är du faller samman; din kropp, din själ, din sans, ditt vett... och du minns inte mera.

Tristans reflektion

Vilka är de här människorna? Vad gör jag här? Jag är ju på flykt från det hemliga sällskap som försöker döda mig... De dödade min bror Timmy, offrade honom, så varför inte mig? Min familj var med i sekten, de skulle ha offrat mig också, jada, det skulle de ha gjort... jag var tvungen att fly! Och ändå var jag invigd i Kulten, märkt med deras symbol på dit bröst... men det hjälpte inte min bror som också var med... Ibland känns han så fruktansvärt närvarande, som en del av mig, en dold främmande sida... Varför flyr jag inte längre? Har de hittat mig, är jag tillbaka i deras våld? Är det har ytterligare ett försök att fånga mig, att illuminera mig? Vilka är de? Vet någon om dem om att jag vet? De här människorna är inte min familj som de påstår... min far och min bror är döda, och min mor försköt jag sen jag sett min bror falla offer för hennes rituella kniv. De här människorna, är de också sektmedlemmar? Vilka är min riktiga familj? Bär de sektens tecken? Vem vågar jag lita på? Är Tommy min tvillingbror... han ser ut som Timmy, fortfarande arton... Vad är det som pågår här egentligen?

36

..det är vinter och kallt ute... ni har varit ute och åkt kälke men Mor ropade in er... nu sitter ni vid köksbordet och dricker te och målar med Pappas bläckfärger.... du ritar en fin häst och Timmy ritar en till och han säger att ni alltid skall rita samma saker för ni är tvillingar och ni skall alltid vara tillsammans och aldrig skiljas åt och du känner dig trygg...

37

...ni sitter i en glänta i skogen... solen skiner genom lövverket och du känner den goda rika doften av skuggfuktig mark... så kommer den gula fjärilen fladdrande och ni jagar den genom snåren tills ni hör Mor ropa på er med sin klara röst; "Var är mina små pojkar?" och ni springer rakt in i hennes famn och är trygga tillsammans i doften av sol och vind och hennes hår...

39

...du sparkar på bollen... den är stor och blå, nästan lika blå som himlen och Mors ögon.... den far genom luften i en vid båge och slår ner framför Timmy som missar den eftersom en kraftig vind griper tag i den... en onaturligt kraftig vind... du ropar till Timmy men orden slits ur sin mun och han hör dem inte... och tillsammans ser ni hur bollen dansar uppför sluttningen.... och så mojnar vinden plötsligt... och bollen lägger sig till vila bland De Stora Stenarna dit morfar har sagt att ni inte får gå... Morfar kommer att bli så arg så arg...

40

Cirkeln runtomkring er är sluten. Nu finns bara ni två. Smyckeshalvorna framför er bildar en enhet... de ligger ovanpå varandra nu men någon gång skall de gjutas samman, det har Morfar sagt, och det blir en härlig dag, bättre än idag, idag är bara er tolvårsdag, idag är bara början... Halvorna reflekterar omgivningen; de fyra ljusen i kardinalpunkterna, era ansikten, de mörka skuggorna och de upplysta stenarna. Liksom mikrokosmos finns i makrokosmos återskapas verkligheten i smyckets reflektioner och du och din bror blir ett med era respektive smyckeshalvor och för en kort stund ett med varandra - inte två själar utan en, inte två viljor utan en, inte två intellekt utan ett... men fortfarande två kroppar.

41

Ni sitter bredvid varandra... två vackra, trettonåriga gossar, bredvid varandra men ändå inte, med varsitt smycke i handen... Du tittar intensivt på ditt, håller det varsamt i handflatan, smeker de cirklande formerna... vinklar det så att det fångar upp solreflexerna från det bonade biblioteksgolv. Det är vackert och du vill visa det för Timmy, men han är långt, långt borta, försvunnen (vilse?) bland sitt smyckes hela och halva cirklar... du tycker inte om det riktigt, men Morfar har sagt att ni skall göra så...

45

Du smyger dig ner i källaren för att hämta ljuset Morfar bad om... smyger eftersom du trots dina sexton år är rädd för att gå ner i källaren. Där nere är det alltid kallt och unket, och där nere står Statyn, statyn av den dubbelhövdade guden som du inte vågar titta på.... men du vet att den (han?) tittar på dig och följer dig med något av sina ögonpar vart du än går. Timmy säger att om han har två halvor måste den ena vara god, men det tror du inte på, inte med så små, stickande ögon, som tittar, tittar... bevakar.

44

Morfar kommer in i biblioteket där det är meningen att ni skall sitta och meditera nu. Timmy gör det, men inte du... du kan inte koncentrera dig på din halva av smycket en dag som denna... vinterns första snö håller på att falla och du fantiserar redan om skidåkningen efter lunch. Du rycker till när Morfar kommer, men det gör inte Timmy, och Morfar går snabbt men tyst fram till dig, håller för munnen för dig och släpar ut dig i vedboden där han ger dig ett ordentligt kok stryk... femton år gammal är du, och du får stryk som en hund.

Tillbaka i biblioteket igen sitter du blickstill för att minska smärtorna i din såriga bak och låter dig dras in i smycket... en flykt lika god som någon. Timmy har inte rört sig.

50

Du minns dig och din bror och hur ni sa att ni alltid skulle vara tillsammans... Ni var väldigt lika, ni var faktiskt tvillingar. Just det det var ni, nu när du tänker efter. Ni var alltid och skulle alltid vara tillsammans! Enäggstvillingar var ni, du och Timmy! Du saknar din honom! Ni var så lyckliga tillsammans... aldrig skulle ni behöva skiljas åt och aldrig skulle ni känna er ensamma! Tillsammans kunde ni klara av vad som helst... Fars död och till och med Morfar.

Men... var är han? Ni svor ju på att aldrig skiljas åt. De gjorde något hemskt med honom, gjorde de inte det? Morfar bestämde och Mor hindrade dem inte... det är deras fel!!!

51

Du kan inte leva så här. Du saknar honom. Du saknar honom som du skulle ha saknat din egen arm eller fot, nej, som du skulle ha saknat ditt eget hjärta om du skulle bli av med det.... men så är det ju.... han var hjärtat och du var hjärnan i er tvåsamhet... då när ni var två... men det är ni inte längre.... du är ensam kvar... kall, hård och tom.... ensam, så ensam, och utan hjärta... oförmögen till varmare känslor som kärlek och tillit redan vid tjugo års ålder.

52

Det är natt. Långt borta hörs klangen från kyrkklockor... eller är det något annat...? På väggen hänger fortfarande spegelns ram... några skärvor sitter kvar i den och återkastar ljuslågornas fladdrande sken... smärtan är olidlig men befriande... lättnaden virvlar som rök genom rummet som är fullt av blodets mättade koppardoft... ty blodet bildar ett ringlande spår från den krossade spegeln till sängen där den unge mannens kropp ligger utsträckt... endast tjugofem är han, och äldre vill han inte bli. Så öppnas dörren och drar med sig larmet och stanken av Londons leriga gator...

53

Du känner dig förnedrad och utan kontroll över din egen död. Inte ens det kan du avgöra. De har verkligen makten över dig... som de har haft sedan din fars död... Smärtan i dina handleder påminner dig ständigt om att du har misslyckats, att det inte finns någonting du kan göra, ingenting annat än att återvända till dem och ta den plats som du ämnats för och göra det som de vill att du skall göra. Kanske saknaden efter honom kan försvinna då, om du får vara nära platsen där ni levde... och han dog?

54

Kanske gjorde du rätt ändå, som återvände? Du känner dig varm efter badet och det är skönt att känna de varsamma händerna stryka över din kropp och massera den. Oljan luktar gott, luktar som rökelsen de brukar bränna i studiekammaren när du övar dig i att försätta dig själv i trans... ah... det ger en sådan känsla av gudomlig insikt att låta själen lämna kroppen och gå på upptäcktsfärd... men det är ju vad du snart skall bli också... en gud. Morfar hade rätt.

55

Det är dags för dig att sova, men du vrider och vänder dig oroligt i din säng ända tills dörren öppnas och din uppassare kommer in med en silverbricka i handen. På brickan ligger en försvinnande liten hög vitt pulver och ett litet rör. Du tittar på klockan, och när det är dags drar du girigt i dig den lilla lilla dosen och somnar sedan gott... och nästa morgon kommer han in igen; samme man, samma bricka, men en annan sorts vitt pulver som du sniffar i dig vid den rätta tidpunkten... och du mår så bra så bra...

Tommys reflektion

Vi måste komma loss... vi är kvarnstenar om varandras hal-sar... istället för att hjälpa varandra upp drar vi ner varandra, vi är för tunga tillsammans, för starka... ner, ner, ner... vi drunknar som Far, men i en avgrund av Evighet... vi måste komma loss, komma upp... men vi är bundna till våra smyckeshalvor... när han göt samman smycket lurade han oss; han fångade oss, band oss samman med tvång och inte med våra fria viljor, vi måste komma loss...

56

Snart är den här... den viktigaste dagen i ditt liv... dagen när alla stjärnor och planeter står rätt, dagen du och Timmy föddes för... det som skall göras den dagen är syftet med era liv. Den dagen skall smycket äntligen fogas samman och ni skall äntligen bli ett, förenade på ett sätt som ingen kan föreställa sig, en fören-ing mellan livet och döden samtidigt... Du kommer att få krafter ingen kunde drömma om.

Jrs reflektion

Jag är ju viktig! Mitt hemliga sällskap har funnits länge och jag är en viktig del av deras planer för jag och min bror skall förenas! Vi skall bli en länk mellan livet och döden, instrumentet som öppnar nya vägar och stängda portar, och vi skall vaka över portens bägge sidor... Vi - skall - vara - Porten!

Theodoras reflektion

De lurade mig. De talade så mycket om att jag skulle få träffa Timmy igen, att vi skulle bli ett, att vi skulle bli en gudomlighet tillsammans... de lurade och lockade mig med själslig frid byggd av droger... och de sade hela tiden att det var för världens bästa, men så var det ju inte, det bara bara han, Morfar, som ville ha makt, ville ha den så gärna att han förledde sin egen dotter och offrade sin ene sonson för att göra den andre - mig - till sitt viljelösa redskap.

Srs reflektion

Vilket förslösat liv! Alla dessa år av drill... mediterandet de tvingade oss till då vi bokstavligt talat lade ned våra själar i våra smyckeshalvor, offret av min bror, åren på flykt, rotlös och rädd, självmordsförsöket och kapitulationen... tiden och kraften jag lade ner på att acceptera dem igen. Kulten, och drogerna jag åt för att klara av det... ritualen som skulle förena mig med Timmy och göra oss till gud, guden Janus, så att vi kunde ge all vår makt åt Morfar, sektens ledare... men ritualen blev inte av och jag flydde... så skadad att jag förnekade mitt eget jag och min egen kropp och blev kvinna... och vad skall vi ta oss till nu? Jag vill ju bara få dö och vila i frid, för alltid utom räckhåll för dem som har förstört mitt liv...